

Grund“. Dette blev han ved med, og der gik baade Vinter og Vaar, og saa vilde Dommeren gerne hjem og have Sommerferie, og saa ønskede han undersøgt, hvad der var den stadig tilbagevendende Grund til Anstandsbevillingen. Og saa viste den sig at være den, at Sagføreren var blevet forhindret i at møde i Retten paa Grund af Ishindring! Jeg skal ikke være indiskret og spørge den højtærede Statsminister om hans stadige Anstandskrav. Jeg skal fuldt ud respektere hans Ishindring og blot konstatere, at Venstres Ministerium stadig lever paa Anstand. Jeg tror, at hele denne Tilværelse er et abnormt Forhold. Thi Forholdet er i Virkeligheden det, at Venstres Regering sagligt har et overvældende, et knusende Flertal imod sig i denne Sal, og at det kun skyldes en rent politisk Kombination, at det vedblivende opretholder Livet. Jeg har jævnlig i de 2½ Aar, der er forløbet, siden den borgerlige Æra tog sin Begyndelse, lagt Mærke til, at mine ærede konservative Partifæller undertiden har haft ondt ved at skjule deres Skadefryd, og at de i den forløbne Tid aldrig har givet denne Regering et Tillidsvotum, og jeg har ogsaa lagt Mærke til, at denne Regering omhyggelig undgaar at søge sin parlamentariske Basis fæstnet ved Hjælp af et saadant Tillidsvotum.

Jeg tror derfor, det var et udmærket Løsen, som det ærede Medlem Hr. Drachmann forleden Dag opkastede, at nu er Erkendelsens Time inde. Han udviklede sagligt sine erhvervspolitiske Synsmaader med en Sødme og Velvillie, som man skulde tro maatte stemme selv en Landbrugsminister ømt om Hjertet. Jeg har imidlertid en stadig Mistanke om, at det er en haardhjertet Person, der leder Venstres Erhvervspolitik. Jeg tror, at Erkendelsens Time er inde, men jeg tror, at den nu om muligt i højere Grad end for Venstre er inde for de Konservative selv, for det ærede Medlem Hr. Drachmanns eget Parti. Forholdet er det, at vi nu paa 2½ Aar stadig lever paa politisk Anstandsbegæring fra Regeringens Side. Vi gaar en Vinter i Møde saa haard og saa streng erhvervsøkonomisk og socialt set som nogen af de foregaaende. Arbejdsløsheden vokser, saa vidt jeg ved, omkring i Byerne med 1000 à 2000 Personer pr. Uge. Skattemyndighederne har saa travlt med at foretage Udpantninger, at de maa have ekstraordinær Hjælp, fordi Byfogeden ikke kan overkomme at gøre Eksekution for Skatterne. Handelsomsætningen er synkende; Erhvervene, store og smaa, ligger stille, fordi de

ikke kan trives, dels af Mangel paa Kapital og dels af Mangel paa Tillid, fordi de er rystet af Erhvervskrisen og Følgerne af Bankkatastrofen og de stadige Krak i den ene eller den anden Branche.

Ser de Konservative da ikke, at under saadanne Forhold er det for dem, at Erkendelsens Time er inde? Det var jo et udmærket Løsen, de opstillede i Dagsordenen af 19. Oktober: en ligelig, betryggende Erhvervspolitik for alle Erhverv. Men den nøgne Virkelighed er den, at Byerhvervene er svækket af en aarelang Erhvervskrise, at de er pisket ustandselig af en illoyal Valutakonkurrence fra Udlandet, og at de er lammet af Mangel paa Kredit og Tillid i Erhvervslivet. Det er disse Erhvervsinteresser, som de Konservative er sat til at varetage, disse Interesser, som nu faar Lov at gaa for Lud og koldt Vand som Skumpelskud for en hensynsløs agrarpolitisk Agitation. Jeg tror, det er nu, at de Konservative burde gøre op med sig selv — thi der forestaar dem et Regnebræt at opgøre overfor deres Byvælgere lidt før eller lidt senere. Jeg forudser, at et saadant Regnskab vil blive dem afkrævet, og jeg frygter, at Dommen vil lyde paa, at det ærede Medlem Hr. Drachmann er kommet adskillige Poster for sent med sin venskabelige Invitation til den højtærede Landbrugsminister om at tage en saglig og objektiv Drøftelse op om dansk Erhvervspolitik.

Formanden: Det ærede Medlem, som nu sluttede sin Tale, betjente sig navnlig i den første Halvdel af en Række stærke Udtryk og tillagde Personer og Partier her i Rigsdagen Motiver, som jeg synes han skulde have undladt at tillægge dem. Jeg maa navnlig paatale, at det ærede Medlem tillagde Statsministeren den Hensigt at benytte sig af velberegne Tilsnigelser.

Det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ordet for en kort Bemærkning.

Borgbjerg: I det ærede Medlem Hr. Holsteins Kritik af Ministeriet Neergaards nationale Politik var der efter min Mening megen og besk Berettigelse; men det forekommer mig, at der i den ærede Kritikers egen Tale var en Svaghed, som berettiger til Kritik. Det ærede Medlem kritiserede Regeringens Nationalpolitik, navnlig ud derfra, at det ikke lykkedes at faa en Grænse, som er officielt anerkendt af Tyskland. Men den Nationalpolitik, som det ærede Medlem har villet føre, og som han var en ivrig Deltager i i Aarene